

День 7-й. Неділя

У суботу ми вийшли на маршрут увечері й марширували всю ніч, не зупиняючись. У неділю вранці, на світанку, ми прибули на **Базу 1**,

до залізобетонної казарми, з якої вирушили тиждень тому. Мені здавалося, відтоді минула ціла вічність. **Скільки всього я навчився!**

Курс у лісі Джунгла Нера справді змінив моє життя.

Діставшись до казарми, ми поснідали смаженими *зеленими тараканами, н'ят-ними оладками та ступі з гедзів.*

Після душу (нарешті!) я розчесав вуса і розгладив хутро:

Нарешті я знову мав пристойний вигляд.

Я пішов привітати своїх чотирьох нових друзів. Ми обмінялись адресами та зворушено попрощалися одне з одним.

Бумбо стиснув мене в обіймах:

— Дякую, Стілтоне! Якби не ти, лежав би я на дні річки! — потім додав задоволено: — У будь-якому разі, курс подіяв — бачиш, як я схуднув?

Креп Сюзет підморгнула мені:
— Приємно було познайомитися, босе! Я скажу Пінкі Пік, що вона може пишатися тобою!

Балаклава Калатрава енергійно потиснув мені лапу:

— *Хух*, Стілтоне, до зустрічі на наступному курсі?

Я засміявся собі у вуса:

— Чом би й ні! Звісна річ! Неодмінно!

Нафталіна подарувала мені світ-
лину, яку зробила, коли я розкру-
чував змію.

— Це тобі, Стілтоне,
щоб ти не забув наш
курс, — сказала вона.

Я похитав головою:

— **ТАКЕ НЕ ЗАБУВАЄТЬСЯ!**

Я запросив їх усіх до Топінори:

— Приїжджайте до мене в гості, друзі! Зможе-
мо разом пригадати цей наш унікальний досвід!

Нарешті я попрощався з Арсенією, яка у від-
повідь усміхнулась і пробурмотіла:

— Я тебе гарно вимуштрувала, Стілтоне?

Я потиснув її лапу, занадто зворушений, щоб
вимовити якісь слова. Просто пішов собі геть.

Та вже біля дверей обер-
нувся, глибоко вдихнув
і вигукнув:

— **ДЯКУЮ, АРСЕНІЄ!**

І побачив, що очі в неї зволожилися. Щоб приховати хвилювання (вона, либонь, вважає почуття виявом слабкості), Арсенія буркнула:

— Іди геть, Стілтоне, перш ніж я намовила тебе зареєструватися на наступний курс — той, що буде **У КРИЖАНИХ ГОРАХ!**

За дверима на мене чекали Тея, Пулапка та Бенджамін.

Племінник запитав стурбовано:

— Дядьку Джеронімо, ти вже не сердишся на мене?

Я міцно обійняв його і попестив йому вушка.

— Не серджуся, мій маленький пармезанчику! Я люблю тебе! І завжди тебе любитиму!

Потім я обернувся до сестри Теї й кузена Пулапки.

— Маю визнати, що цей досвід пішов мені на користь. Я одужав!

Той самий жовтий поза-
шляховик, який свого
часу доставив мене на
Базу 1, повернув нас

назад до аеропорту, де ми взяли рейс до Топінори.

4

Дорогою додому я думав, що, крім подолання своїх страхів, я ще знайшов **ЧОТИРЬОХ** нових друзів — **ЧОТИРЬОХ** мишей, з якими зустрівся у джунглях, **ЧОТИРЬОХ** гризунів, з котрими ділився страхами й радіщами, важкими моментами, але також великим задоволенням...

5

Я дізнався, що будь-які труднощі простіше подолати, якщо робити це разом. Так, я був радий, що знайшов **ЧОТИРЬОХ** нових вірних друзів... зрештою, **П'ЯТЬОХ**, якщо долучити Арсенію!

Стілтон подружився зі своїми супутниками, і навіть з Арсенією! Це прекрасно. А як гадаєш, що він скаже своїм родичам, коли їх знову побачить?